

ЗОРАН КОСТИЋ

НЕСАГЛАСЈЕ

СА ЛИВАДЕ

Лежим у трави. Планина-пријесто.
Висина, негдје, хиљаду и петсто –
између мора и још плављег неба
са којим општим кликтајем јастреба,

без кога посве остао бих нијем
(тек ридао бих љепотом опијен),
овако, глас мој небом се проноси
и јастребом се одоздо поносим

гледајући га горе док шестари:
имам осјећај – као да, у ствари,
то гледам себе, знаног само себи,

а озго – доље, у трену док лебдим,
посматрам себе, оног знаног свима:
своју низину надгледа висина.

ИЗДАЈА ЈЕЗИКА

Кад год смо себе и тебе издасмо;
(ми, од настанка језиково гласно) –

издајом сваком бивасмо све тиши:
некада народ а сада скуп мишји,

умјесто словом, словимо цијуком
или ни тако – служимо се муком

и кад плачемо и кад се смијемо:
или не знамо или не смијемо

гласно изрећи потврду људскости,
озвучити је из кичмене кости,

мисли и срцу дати пун смисао.
Тек онај ко је на теби писао

не издаде те – он, тобом, језиком,
и писа ово, непотребно иком.

ШОК-СОБА

Телефон, сапун, четкица за зубе,
„Аквафреш” паста (четвртина тубе) –

све је што оста од мог претходника:
на трен га видјех при крају ходника –

на колицима којим га одвозе
двје суђаје у свијет наркозе

ка „Хирургији”, према скалпел-сали.
Његов су кревет мени (новом), дали,

само чаршавом прекрили га свјежим,
гдје ћу наредне дане ја да лежим,

што и претходник да пролазим исто:
урин – крв – урин, а потом, са цистом

да се опростим путем „виа – ходник”,
ил’ са животом – као мој претходник –

да иза мене неки (нови) дође
и наслиједи што и ја такође

(телефон, сапун, четкицу за зубе,
калодонт „Астра” нетакнуте тубе)

и да ме чека к’о ја претходника –
од јутра до сад, од сад па до никад.

НЕСАГЛАСЈЕ

Између небеса и мене-мрава
облак и кестен, кров куће и трава

којом већ много година гамижем –
земљи све даљи а небу све ближе

и ред је – тек што онај облак мине –
ето и моје душе у висине,

чему и тежи она одвајкада:
али, између ње и мене, сада,

одједном – несклад, не знам са мном шта је –
испод облака хоћу још да трајем.

СВЕ

Свијет се свео на собу и башту,
ван тог простора не пратим ни машту,

она без мене пространствима лута,
зове ме, али већ нисам за пута,

ја, који цио живот летјех са њом.
Сад, ров баштенски за мене је кањон,

преко, ни с њеним крилима не могу –
како ће онда моћи душа к Богу

у судњем часу кад мора да крене?
Као ЈА лети, или мјесто мене –

као све људско и све што Бог прима?
Само створ машта да га више има.